

Arrest

nr. 152 720 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 september 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 5 maart 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.09.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest Capac dd. 04.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode februari - juli 2014 een ziekte uitkering ontving van gemiddeld €500,39 bruto per maand: niet alleen vermelden de voorgelegde attesten geen netto-bedragen, ook is het bedrag van de uitbetaalde ziekte uitkering niet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene financieel ten laste te nemen

- diverse documenten en attesten als bewijs voor de financiële steun in het verleden, allen voor de periode 2006 - 2009: deze documenten zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2009 n° 817, Directions Générale des Impôts, Directions Régionale ou préfectorale des Tmpots de Kenitra': niet alleen is dit attest onvoldoende recent, ook werd het opgesteld op vraag van betrokkene, op basis van zijn persoonlijke verklaringen. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

- attest dd. 05.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW te Sint-Genesius-Rode

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens worden loonfiches voorgelegd op naam van een derde. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene ten laste te nemen. Bovendien zijn deze loonfiches onvoldoende recent.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "het beginsel van het verdelen van bevoegdheden".

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen".

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 2.2.d van de richtlijn 2004/38/EG.

Het artikel moet geïnterpreteerd worden conform de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, en meer bepaald de arresten Yunying Jia tegen Migrationsverket (9.1.2007, C-1/05) en Flora May Reyes tegen Migrationsverket (16.1.2014, C-423/12).

Eerst onderdeel

Ter gelegenheid van de aanvraag tot gezinshereniging lieten verzoekster en haar echtgenoot weten dat hun zoon en schoondochter in 2012 over een netto inkomst van 2.661,31 € per maand beschikten en in 2013 over een vergelijkbare inkomst beschikten. Dit werd aan de hand van hun recentste aanslagbiljet bewezen.

Zodoende wenste verzoekster te bewijzen dat ze aan de voorwaarde van artikel 7.1.b van de richtlijn 2004/38/EG voldeed:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

(...)

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijslandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of (...).”

De bestreden beslissing weigert in hoofdorde rekening te houden met de inkomsten van de zoon van verzoekster, in de bestreden beslissing als “een derde” genoemd, omdat hij niet de “referentiepersoon” zou zijn.

De beslissing is op dit punt in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet, dat recht op gezinshereniging geeft aan de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie, evenals aan de bloedverwanten in opgaande lijn van diens echtgenoot, die ten hunnen laste zijn, en dus niet exclusief die ten laste van de burger van de Unie zijn.

In het arrest Reyes oordeelde het Europees Hof van Justitie:

“21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot 1(arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).”

In subsidiaire orde laat tegenpartij gelden dat de loonfiches van de zoon van verzoekster onvoldoende recent zijn.

Voor zover noodzakelijk legt verzoekster nog een bewijs van de inkomsten van haar schoondochter en van haar zoon voor de maanden januari tot en met maart 2015 neer (stukken 4 en 5). Ze legt eveneens een kopie van hun laatste twee aanslagbiljetten (voor de inkomsten 2013 en 2014) neer (stukken 6 en 7).

Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het feit dat de zoon een schoondochter van verzoekster eigenaars van hun eigen woning zijn (stuk 10 gevoegd aan de aanvraag tot gezinshereniging), noch met het feit dat verzoekster bewezen heeft in zes jaar in België nooit enige steun van het ocmw Sint-Genese-Rode ontvangen of zelfs gevraagd te hebben (dit wordt door de bestreden beslissing gemeld), terwijl die elementen van belang waren om te oordelen indien het risico bestond dat verzoekster in de zin van artikel 7.1.b van de richtlijn ten laste van het Belgische socialebijslandsstelsel zou komen.

De motivatie van de bestreden beslissing is bijgevolge onvolledig.

Het feit dat de loonfiches van de zoon van verzoekster onvoldoende recent zouden zijn is geen passende motivering in de zin van artikel 62 van de wet. Indien tegenpartij redenen had te denken dat de toestand op zodanige wijze gewijzigd was dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing plots een risico bestond dat verzoekster ten laste van het Belgische socialebijslandsstelsel zou komen moest dit in de motivatie van de bestreden beslissing uitgelegd worden. De melding dat de loonfiches onvoldoende recent zijn is op dit punt onvoldoende.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt verder dat de door verzoekster neergelegde documenten niet bewijzen dat ze ten laste van haar Franse schoondochter en Belgische zoon is:

- “diverse documenten en attesten als bewijs voor de financiële steun in het verleden, allen voor de periode 2006-2009: deze documenten zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon

- “attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2009 n°817, Direction Générale des Impôts, Direction régionale ou préfectorale des impôts de Kénitra » : niet alleen is dit attest onvoldoende recent, ook werd het opgesteld op vraag van betrokkene, op basis van zijn persoonlijke verklaringen. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene”.

1 Eigen onderlijning.

Uw Raad oordeelde dat:

“Het bewijs aangaande het “ten laste” zijn is vrij, nu nergens in de wet wordt bepaald welke attesten moeten worden neergelegd om dit aan te tonen” (RvV, 27.2.2009, arrest 23.894).

In het arrest Jia oordeelde het Europees Hof van Justitie:

“36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23)2. (...)

39 Overeenkomstig artikel 6, sub b, van richtlijn 73/148 kan de lidstaat van ontvangst van de aanvrager eisen dat hij aantoon, in een van de in met name artikel 1 van die richtlijn bedoelde categorieën te vallen.

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).

41 Wat artikel 6 van richtlijn 73/148 betreft, heeft het Hof verklaard dat bij gebreke van nadere bepalingen over de wijze waarop de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van die richtlijn bedoelde categorieën valt, moet worden geconcludeerd dat zulks met ieder passend middel kan geschieden (zie met name arresten van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-1273, punt 16, en 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 53).

42 Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid”.

2 Eigen onderlijning.

Zoals reeds hoger vermeld werd oordeelde het Europees Hof van Justitie in het arrest Reyes:

“21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35)”.

Verzoekster bewijst dat ze sinds 3.7.2009 in België met haar zoon en schoondochter woont, dat zijzelf en haar echtgenoot in de twee jaren voorafgaand aan hun vertrek uit Marokko een steun van meer dan 8.000 € ontvingen, dat ze geen inkomsten in België heeft en ook nooit enige hulp van het ocmw gevraagd heeft.

Door te stellen dat deze documenten zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon geeft tegenpartij geen brede interpretatie aan het vrij verkeer van werknemers en schendt ze aldus de in het middel ingeroepen bepalingen.

Het bewijs dat verzoekster gedurende haar laatste jaar voor haar vertrek naar België een belangrijke financiële steun van haar schoondochter en zoon ontving is op zich reeds voldoende om te bewijzen dat ze ten hunnen laste is.

Het bewijs van het “ten laste” zijn is vrij maar de motivering van de bestreden beslissing laat ook niet toe te begrijpen waarom het door verzoekster geleverde bewijs geen passend middel in de zin van §41 van het arrest Jia zou zijn. Dit terwijl het document “attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2009 n°817, Direction Générale des Impôts, Direction régionale ou préfectorale des impôts de Kénitra » sterk lijkt op het document dat door het Europees Hof van Justitie op het §42 van het arrest Jia als “bijzonder geschikt” beschreven werd. De nuttige werking van artikel 2.2.d wordt zodoende geschonden. In subsidiaire orde laat verzoekster gelden dat ze drie documenten neergelegd heeft om aan te tonen dat ze ten laste van haar schoondochter en zoon is (stukken 16 tot en met 18 gevoegd aan de aanvraag tot gezinshereniging).

De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom die drie documenten in hun geheel niet als voldoende beschouwd worden om te bewijzen dat verzoekster ten laste is.

Integendeel, de bestreden beslissing wekt de indruk dat tegenpartij een bepaald Marokkaans document vereist, zonder uit te leggen welke.

Dit is in strijd met artikel 40bis van de wet en artikel 2 van de richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van Justitie.

In het arrest Reyes oordeelde het Europees Hof van Justitie dat:

“27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document

geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42)”.

De strenge en ondoorzichtige beoordeling van tegenpartij is in strijd met de interpretatiemethode die door het Hof bevolen wordt.”

2.2. Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van *“het beginsel van het verdelen van bevoegdheden”* laat zij na uiteen te zetten wat zij hiermee bedoelt en op welke wijze de bestreden beslissing hiervan een schending zou uitmaken. Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 5 september 2014 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoondochter die de Franse nationaliteit heeft. Om in aanmerking te komen voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden nagegaan of is voldaan aan de voorschriften van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

2.5. Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…)de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

Verzoekende partij moet aldus het bewijs leveren ten laste te zijn van haar Franse schoondochter. Verzoekende partij betwist niet dat zij tevens het bewijs dient te leveren, conform artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat haar schoondochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat zij over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat – ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon, met name haar Franse schoondochter – zij slechts een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze voor de periode februari – juli 2014 een ziekte-uitkering ontving van gemiddeld 500,39 euro bruto. Dienaangaande heeft de verwerende partij geoordeeld dat hieruit niet blijkt wat het netto-inkomen is en dat het bedrag van de betaalde ziekte-uitkering bovendien niet voldoende is om verzoekende partij financieel ten laste te nemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niets inbrengt tegen dit motief maar slechts meent dat er moet uitgegaan worden van het gezamenlijk gezinsinkomen, waarbij zij verwijst naar het inkomen van de echtgenoot. Hiermee doet de verzoekende partij echter geen afbreuk aan het motief dat stelt dat de loonfiches die de verzoekende partij dienaangaande heeft voorgelegd onvoldoende recent zijn. Verzoekende partij betwist niet *an sich* het motief dat zij dienaangaande geen recente stukken heeft voorgelegd maar legt bij huidig verzoekschrift nieuwe bewijsstukken neer van de inkomsten voor de maanden januari tot en met maart 2015 en een kopie van een aanslagbiljet voor de inkomsten van 2014 doch de Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het kwam aan de verzoekende partij toe om alle dienstige stukken voor het treffen van de bestreden beslissing kenbaar te maken aan het bestuur zodat de thans voorgelegde stukken niet dienstig zijn om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te komen. Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze motivering niet volstaat en dat had moeten uitgelegd worden waarom thans een risico bestaat dat zij ten laste zal komen van het Belgische sociale bijstandstelsel. Immers komt het aan de verzoekende partij toe aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekende partij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en is het in die optiek geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om – wanneer de verzoekende partij geen recente bewijsstukken aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorlegt – te oordelen dat dit bewijs niet wordt geleverd.

2.7. De Raad ziet voorts niet in hoe het gegeven dat de referentiepersoon en haar echtgenoot over een eigen woning beschikken en verzoekende partij zelf geen OCMW-uitkering krijgt, aantoonde dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekende partij ten laste zal komen van het Belgische sociale bijstandstelsel nu deze zaken – gelet op de bespreking in de voorgaande paragraaf aangaande het niet voorhanden zijn van het bewijs van het bestaan van (recente) voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon – op zich geen garantie voor het tegendeel vormen.

2.8. Het motief dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekende partij ten laste te nemen, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Nu de verzoekende partij er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan dit motief, bestaat er geen noodzaak het overige middelenonderdeel te onderzoeken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER